

[Arbejds- og boligministeren.]

at man har en regering til at lede landets anliggender, men det forekommer mig til tider, at bl. a. det parti, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er repræsentant for, blander sig lidt for meget ind i anliggenderne, således at regeringen ikke kan komme igennem med sine bestræbelser for at lede vor politik i den retning, som vi nu finder er den rigtige.

Hvad angår den censur, som man nu påstår at typograferne og arbejderorganisationerne udøvede over pressen, vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at når dagspressen kom ud i en sådan situation, som tilfældet var i 1947, skyldes det simpelthen, at dagbladene underkastede sig de samme vilkår, som de øvrige arbejdsgivere er underkastet, når de går ind i arbejdsgiverforeningen, nemlig de vilkår, der er nedfældet i septemberforliget af 1899, og iøvrigt de vilkår, som er nedfældet i arbejdsgiverforeningens love og vedtægter. Derfor bør der, synes jeg, ikke være tale om en ensidig kritik af typograferne; man må også huske på, at der var en anden part med i den historie, nemlig dagbladene, som altså i dette forhold optrådte på samme linie som de øvrige arbejdsgivere.

Der skal ikke heri ligge nogen kritik. Jeg vil gerne sige, at som gammel organisationsmand har jeg altid ment, det var rigtigt, at også modparten organiserede sig, for jeg tror, at jo dybere organiseringen er hos begge parter, des mere betryggende forhold tilvejebringes der for, at samfundets interesser kan blive varetaget på behørig måde. At Danske Dagblades Fællesrepræsentation har udtalt sig i den retning, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft refererede, for at sikre — som det blev sagt — folkestyrets bærepille, ja, det er en ting for sig; men man burde dog have tænkt på, inden man indmeldte sig i arbejdsgiverforeningen, at man måske havde haft mulighed for på anden måde at tilvejebringe en aftale med Dansk Typograf-Forbund, tilsvarende, at en sådan situation i 1947 ikke var opstået.

Jeg vil iøvrigt gerne sige til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at politisk set var der ikke megen logik i talen, for det ærede medlem konstaterede jo, at de to partier, antagelig de konservative og venstre, har haft fordel af konflikten. (*Ole Bjørn Kraft: Nej!*). Sådan forstod jeg det. (*Ole Bjørn Kraft: Ja, men det er forkert!*). Ja, det kan jo være, at min opfattelsesevne, som sædvanlig når jeg taler med det ærede medlem, har været noget

begrænset, men det kan jo også være, at det ærede medlems formåen med hensyn til at udtale sig tydeligt er begrænset. — Men som sagt, sådan opfattede jeg det i hvert fald, og hvis jeg har opfattet det rigtigt, så skulle det altså være en fordel at få typografkonflikt igen, for så ville konservative og venstre få den fornødne fremgang efter det ærede medlems mening.

Til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen vil jeg sige, at jeg som gammel organisationsmand for en gangs skyld er enig med det ærede medlem, idet heller ikke jeg mener, at vi skal have tvungen voldgift. Jeg har altid som organisationsmand modarbejdet tanken om tvungen voldgift. Jeg har i det hele taget altid modarbejdet, at det offentlige i for høj grad skulle gribe ind i arbejdernes og arbejdsgivernes forhandlinger; jeg gik endog i sin tid så vidt, at jeg advarede imod at engagere forligsmanden i alt for stærk grad, fordi forligsmandens engagering i mange tilfælde kunne være indgangen til det offentliges større indgreb i forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere. Men her er tale om et område af en ganske særlig karakter, og på dette vil jeg principielt give tilslutning til, at vi forsøger på, vel at mærke ved parternes egen hjælp, at tilvejebringe en ordening, som kan forhindre, at en lignende situation som den i 1947 igen opstår.

Første næstformand (Arnh Jensen): Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Må jeg gøre den bemærkning til den højtærede minister, at det var nu for nem en måde at slippe om ved regeringens pligt til at have ledelsen. Det er jo ikke meningen, at regeringen skal have ret til at bestemme de beslutninger, som folkestyrets repræsentation, rigsdagen, træffer, og derfor bør ministeren ikke bebrejde os, at vi gør vore synspunkter gældende. Det, man har lov til at kræve af en regering — og jeg synes, regeringen i nogen grad har svigtet på dette område —, er, at regeringen har initiativet. Regeringen skal komme til rigsdagen med sine forslag, og ikke mindst skal det være tilfældet, når regeringen, som det er sket i denne sag, fra forskellig side har fået opfordring til at tage den op til overvejelse.

Jeg er glad for, at den højtærede minister nu erklærer, at han vil være med dertil, og at regeringen også godt indser, at der må tilvejebringes en ordening, således at dagbladene kan blive holdt udenfor disse